

Sygn. akt I UK 58/11

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 28 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący)

SSN Katarzyna Gonera

SSA Jolanta Frańczak (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Janiny S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o świadczenie przedemerytalne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 września 2011 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 28 września 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 25 listopada 2009 r. odmówił ubezpieczonej Janinie S. prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ nie ukończyła 55 lat życia i nie legitymuje się 35 letnim okresem składkowym i nieskładkowym, a tym samym nie spełnia przesłanek warunkujących nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego, które określone są w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 4 lutego 2010 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał Janinie S. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 20 października 2009 r.

Sąd Okręgowy ustalił na podstawie świadectw pracy, akt osobowych, zapisu w dowodzie osobistym, legitymacji ubezpieczeniowej oraz zeznań świadków, że okres pracy wykonywanej przez ubezpieczoną na podstawie umowy agencyjnej w okresie od 13 czerwca 1973 r. do 26 czerwca 1980 r. należy zaliczyć do stażu ubezpieczeniowego warunkującego nabycie prawa do emerytury. Tym sposobem ubezpieczona spełniała wszystkie przesłanki do przyznania świadczenia przedemerytalnego w myśl art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych.

Po rozpoznaniu apelacji, wniesioną od powyższego wyroku przez organ rentowy, Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2010 r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd pierwszej instancji nie rozważył istoty sprawy, ponieważ nie zbadał możliwości zaliczenia okresu pracy ubezpieczonej na podstawie umowy agencyjnej od 13 czerwca 1973 r. do 26 czerwca 1980 r. do okresu składkowego lub nieskładkowego pod kątem warunków wskazanych w ówczesnych regulacjach prawnych dotyczących umów agencyjnych i umów zlecenia, a to: w ustawie z dnia 8 czerwca 1972 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników, ustawie z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz ustawie z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, rozpoznając ponownie sprawę, wyrokiem z dnia 21 czerwca 2010 roku oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności podniósł, że kwestią sporną było zaliczenie do okresu warunkującego nabycie przez ubezpieczoną Janinę S. prawa do świadczenia przedemerytalnego zatrudnienia na podstawie umowy agencyjnej od 13 czerwca 1973 r. do 26 czerwca 1980 r. W ocenie Sądu Okręgowego stosownie do treści art. 6 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) od dnia 1 stycznia 1976 r., niezależnie od tego czy była, czy też nie była opłacana składka na ubezpieczenie społeczne, to dla osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej czy też umowy zlecenia okres ten należy zawsze zaliczyć do okresów składkowych. Na taką ocenę nie wpływał w żaden sposób art. 28 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostki gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (Dz.U. Nr 45, poz. 232), zgodnie z którym, jeżeli po upływie roku kalendarzowego okaże się, że w ciągu tego roku przeciętny miesięczny dochód z wykonywania umowy nie osiągnął połowy najniższego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej, składki opłacane za ten rok podlegają zwrotowi, a tego roku nie wlicza się do okresu ubezpieczenia wymaganego do uzyskania świadczenia na podstawie ustawy, ponieważ obecnie art. 6 ust. 2 pkt 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie uzależnia zaliczenia tego okresu do stażu ubezpieczeniowego w zależności od osiąganego wówczas dochodu.

Sąd Okręgowy nie zaliczył ubezpieczonej okresu zatrudnienia przed 1 stycznia 1976 r., wykonywanego na podstawie umowy agencyjnej zawartej z Gminną Spółdzielnią „Samopomoc Chłopska” w dniu 8 marca 1973 r., ponieważ umowa nie przewidywała obowiązku ubezpieczenia społecznego. Zgodnie z § 12 tej umowy Gminna Spółdzielnia ubezpieczała Janinę S. jako agenta wyłącznie od następstw nieszczęśliwych wypadków, albowiem do 1 stycznia 1976 r. ubezpieczenie społeczne osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia nie było wymagane. Ponadto § 19 umowy agencyjnej stanowił, że agent ani żaden z

członków jego rodziny lub domowników pomagających mu przy sprzedaży nie stawał się pracownikiem Spółdzielni i nie nabywał uprawnień pracowniczych oraz nie korzystał ze świadczeń socjalnych przysługujących pracownikom Spółdzielni, a w szczególności: z płatnego urlopu wypoczynkowego, zdrowotnego, macierzyńskiego, bezpłatnego leczenia, zasiłków chorobowych, dodatków rodzinnych oraz innych świadczeń społecznych i socjalnych. Takiego „zapisu” nie zawierała umowa agencyjna z dnia 1 stycznia 1977 r. zawarta z Gminną Spółdzielnią „Samopomoc Chłopska”.

Sąd Okręgowy wskazał, że dokonanej powyżej oceny nie zmienia treść ustawy z dnia 8 czerwca 1972 r. o wykonywaniu i organizacji rzemiosła (Dz.U. Nr 23, poz. 164 ze zm.), albowiem nie obejmuje ona działalności handlowej, którą prowadziła ubezpieczona oraz uzyskiwanie przez ubezpieczoną dochodu z umowy agencyjnej wyższego, nie tylko od najniższego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej, ale wyższego od przeciętnego wynagrodzenia. W tym stanie rzeczy ubezpieczona nie posiada wymaganego 35 letniego okresu składkowego i nieskładkowego, gdyż brakowało jej do tego okresu 4 lata, 6 miesięcy i 4 dni a zaliczony okres z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy agencyjnej po dniu 1 stycznia 1976 r. wynosi 4 lata, 5 miesięcy i 26 dni.

Ubezpieczona Janina S. zaskarżyła powyższy wyrok w całości apelacją. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego oraz przepisów postępowania i w konsekwencji błędne niezaliczenie jej do stażu pracy okresu pracy wykonywanej na podstawie umowy agencyjnej od 13 czerwca 1973 r. do 31 grudnia 1975 r.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 28 września 2010 r. oddalił apelację.

Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności stwierdził, że w całości podziela ustalenia faktyczne i wnioski z nich wyprowadzone przez Sąd pierwszej instancji, a mianowicie, iż umowa agencyjna zawarta przez ubezpieczoną w dniu 8 marca 1973 r. nie odpowiadała warunkom ubezpieczenia społecznego, które obowiązywały w tym okresie. Podczas wykonywania umowy agencyjnej obowiązywały wydane na podstawie art. 47 ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz.U. Nr 13, poz. 90) przepisy

normujące między innymi ubezpieczenie społeczne osób prowadzących uspołecznione sklepy i księgarnie na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej, które zostały uchylone z dniem 1 stycznia 1976 roku. Wspomniane przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1969 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego osób prowadzących uspołecznione sklepy i księgarnie na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej (Dz.U. Nr 10, poz. 71) rozciągały obowiązek ubezpieczenia społecznego na osoby takie jak wnioskodawczynie. Umowa agencyjna, którą zawarła wnioskodawczynie z Gminną Spółdzielnią nie zawierała jednak „zapisu” o obowiązku ubezpieczenia społecznego, co jednoznacznie wynika z treści tej umowy i powyższej oceny nie zmieniają zeznania świadków, jak również zapis w dowodzie osobistym i legitymacji ubezpieczeniowej. W tej sytuacji okres pracy ubezpieczonej od 13 czerwca 1973 r. do 31 grudnia 1975 r., wykonywanej na podstawie umowy agencyjnej, nie mógł być zaliczony do okresu składkowego, o jakim mowa w art. 6 ust. 2 pkt 13 lit. b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), ponieważ umowa agencyjna nie odpowiadała warunkom ubezpieczenia i dlatego nie odprowadzono składki na ubezpieczenie społeczne. Zaliczenie natomiast samego okresu od 1 stycznia 1976 r. do 26 czerwca 1980 r. nie daje ubezpieczonej wymaganego w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2005 r. o świadczeniach przedemerytalnych, co najmniej 35 letniego okresu składkowego i nieskładkowego, który warunkuje prawo do świadczenia przedemerytalnego po ukończeniu 50 lat życia.

Ubezpieczona zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną, w której na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz. 1252), art. 6 ust. 2 pkt 13 lit. b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), art. 47 ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz.U. Nr 13, poz. 90) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1969 r. w sprawie

ubezpieczenia społecznego osób prowadzących uspołecznione sklepy i księgarnie na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej (Dz.U. Nr 10, poz. 71) poprzez błędną ich wykładnię wynikającą z przyjęcia, że skoro umowa agencyjna z dnia 8 marca 1973 r. nie odpowiadała warunkom ubezpieczenia obowiązującym w tym dniu, to nie można zaliczyć do stażu ubezpieczeniowego okresu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” od 13 czerwca 1973 r. do 31 grudnia 1975 r. pomimo tego, że przepisy art. 47 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1969 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego osób prowadzących uspołecznione sklepy i księgarnie na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej rozciągały obowiązek ubezpieczenia społecznego na osoby takie jak ubezpieczona, prowadzące sklepy na podstawie umowy agencyjnej. Ubezpieczona domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości a także uchylenia w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji lub uchylenia zaskarżonych wyroków i orzeczenia co do istoty sprawy poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie jej prawa do świadczenia przedemerytalnego oraz zasądzenia kosztów postępowania za wszystkie instancje. W uzasadnieniu skargi ubezpieczona podała, że skoro Sąd drugiej instancji przyjął, iż przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1969 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego osób prowadzących uspołecznione sklepy i księgarnie na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej rozciągały obowiązek ubezpieczenia społecznego na takie osoby jak skarżąca, to nieskutecznie prawnie były wszelkie „zapisy” umowy, które taki obowiązek wyłączały, a podleganie ubezpieczeniu społecznemu następowało z mocy ustawy. W tej sytuacji, zdaniem ubezpieczonej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ obowiązek ubezpieczenia społecznego w okresie obowiązywania umowy agencyjnej przed dniem 1 stycznia 1976 roku wynikał z przepisów prawa i nie był uzależniony od woli stron lub zakładu pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest uzasadniona. W rozpoznawanej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy skarżąca spełnia, określony w art. 2 ust. 1 pkt 5

ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz. 1252), warunek posiadania 35-letniego okresu uprawniającego do emerytury. Zgodnie z tym przepisem, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ma okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 dla mężczyzn. Pojęcie „okres uprawniający do emerytury”, w rozumieniu cytowanego powyżej przepisu, definiuje art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, stanowiąc, że jest nim okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Skarżąca 35-letni okres uprawniający do emerytury może wykazać wyłącznie poprzez zaliczenie do stażu ubezpieczeniowego okresu pracy wykonywanej na podstawie umowy agencyjnej zawartej w dniu 8 marca 1973 r. z Gminną Spółdzielnią „Samopomoc Chłopska”. Oceniając możliwość uwzględnienia tego okresu jako okresu składkowego, Sąd drugiej instancji odwołał się do treści art. 6 ust. 2 pkt 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 1 listopada 1991 roku okresy, za które została opłaconą składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu pracy na obszarze Państwa Polskiego wykonywanej na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia oraz współpracy przy wykonywaniu takiej umowy: a) objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego i okresy kontynuowania tego ubezpieczenia, za które opłacano składkę na to ubezpieczenie lub w których występowało zwolnienie z opłacania tej składki, b) wykonywanej przed 1 stycznia 1976 roku, jeżeli umowa odpowiadała warunkom ubezpieczenia obowiązującym w tym dniu.

W dniu zawarcia przez skarżącą umowy agencyjnej z Gminną Spółdzielnią, co prawidłowo wskazuje Sąd Apelacyjny w swoich rozważaniach, obowiązywała

ustawa z dnia 8 czerwca 1972 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz.U. Nr 23, poz. 165), która w art. 61 stanowiła, że za okresy ubezpieczenia w rozumieniu art. 7 tej ustawy uważa się również okresy ubezpieczenia wymienione w art. 7 ustawy z dnia 29 marca 1965 roku o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz.U. Nr 13, poz. 90) oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 47 tej ustawy. Przepisy, które zostały wydane na podstawie art. 47 ustawy z dnia 29 marca 1965 roku o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników, to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1969 roku w sprawie osób prowadzących uspołecznione sklepy i księgarnie na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej (Dz.U. Nr 10, poz. 71), które zostało następnie uchylone z dniem 1 stycznia 1976 roku na podstawie art. 50 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 roku o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej (Dz.U. Nr 45, poz. 232). Ustawa ta z dniem 1 stycznia 1976 r. całościowo uregulowała problematykę ubezpieczenia społecznego osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia.

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1969 roku w sprawie osób prowadzących uspołecznione sklepy i księgarnie na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 września 1966 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego osób prowadzących zakłady gastronomiczne oraz stacje benzynowe na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej (Dz.U. Nr 40, poz. 237) rozciąga się na: 1) osoby, które prowadzą sklepy i księgarnie na podstawie umów zlecenia lub umowy agencyjnej zawartej na okres nie krótszy niż 6 miesięcy z przedsiębiorstwami podległymi lub nadzorowanymi przez Ministra Handlu Wewnętrznego i Ministra Kultury i Sztuki oraz ze spółdzielniami zrzeszonymi w Związku Spółdzielni Spożywców „Społem”, w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i w Centrali Spółdzielni Ogrodniczych, 2) osoby współpracujące z osobami wymienionymi w pkt 1.

W tej sytuacji poprzez zawarte w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1969 r. odesłanie kluczowe znaczenie w okresie wykonywania przez skarżącą umowy agencyjnej z Gminną Spółdzielnią miały przepisy rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 6 września 1966 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego osób prowadzących zakłady gastronomiczne oraz stacje benzynowe na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej. Cytowane powyżej rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 września 1966 r. obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym obejmowało osoby, które rozpoczynały wykonywanie czynności na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej zawartej na okres nie krótszy niż 6 miesięcy a obowiązek ten ustawał z dniem, w którym wygasła lub została rozwiązana umowa agencyjna (§ 6). Za okres ubezpieczenia uważało się okres, w którym ubezpieczony lub osoba z nim współpracująca objęci byli obowiązkiem ubezpieczenia (§ 7). Ponadto § 9 ust. 2 stanowił, że składki ubezpieczeniowe przekazuje zakład pracy, na którego rzecz pracuje ubezpieczony lub osoba z nim współpracująca, za każdy miesiąc kalendarzowy, w którym objęci byli oni obowiązkiem ubezpieczenia; a w sprawach poboru składek stosuje się przepisy dotyczące poboru składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników zatrudnionych w zakładach gospodarki uspołecznionej.

Nie jest więc uprawnione stanowisko Sądu drugiej instancji, że przed dniem 1 stycznia 1976 roku skarżąca nie podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu z tytułu zawartej w dniu 8 marca 1973 roku umowy agencyjnej, ponieważ umowa ta nie odpowiadała warunkom ubezpieczenia obowiązującym w tym okresie. Wprost przeciwnie z ustaleń dokonanych przez Sądy obu instancji wynika, że umowa agencyjna zawarta przez skarżącą z Gminną Spółdzielnią „Samopomoc Chłopska” odpowiadała warunkom umowy agencyjnej, określonej w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1969 roku w sprawie osób prowadzących uspołecznione sklepy i księgarnie na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej. Umowa zawarta była na okres przekraczający 6 miesięcy, czas trwania sprzedaży w ciągu tygodnia nie mógł być krótszy niż 46 godzin, a miesięczny dochód, co wynika z poczynionych ustaleń, zawsze był wyższy nie tylko od najniższego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej, ale wyższy od przeciętnego takiego wynagrodzenia. Obowiązujące w tym okresie przepisy nie uzależniały objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym osób, które wykonywały prace na podstawie umowy agencyjnej zawartej z Gminną Spółdzielnią, od zamieszczenia w tej umowie postanowienia o obowiązkowym

podleganiu ubezpieczeniu społecznemu, ponieważ objęcie obowiązkowym ubezpieczeniem następowało z mocy prawa. Ponadto zgodnie z § 11 ust. 2 wymienionego powyżej rozporządzenia samo stwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz wysokość zarobków dla celów ubezpieczeń społecznych następowało na podstawie zaświadczeń jednostek gospodarki uspołecznionej (odpowiednio spółdzielni), a taka adnotacja została zamieszczona w legitymacji ubezpieczeniowej, dowodzie osobistym skarżącej oraz świadectwie pracy z dnia 31 grudnia 1976 r.

Kierując się rozważaniami dokonanyymi powyżej wydaje się, że Sąd Apelacyjny apriorycznie założył, że brak w umowie agencyjnej postanowienia o obowiązku objęcia skarżącej ubezpieczeniem społecznym i odprowadzaniu składki na ubezpieczenie społeczne powoduje, że skarżąca nie była objęta obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym z tytułu zawarcia przedmiotowej umowy, a jak wynika z rozważań poczynionych powyżej żaden przepis prawa takiego obowiązku na strony umowy agencyjnej nie nakładał. Istotne było to, że umowa zawarta była na okres powyżej 6 miesięcy, wykonywana była stale. Wypada w tym miejscu także zauważyć, że powyższy okres został uwzględniony przez organ rentowy prawomocną decyzją z dnia 21 sierpnia 2008 r., którą ustalono skarżącej kapitał początkowy i uznano za udowodniony okres składkowy w wymiarze 25 lat, 4 miesięcy, 11 dni i nieskładkowy w wymiarze 1 miesiąca i 5 dni, tym samym zaliczając do okresów składkowych cały okres pracy wykonywanej przez skarżącą na podstawie umowy agencyjnej.

Z powyższych przyczyn Sąd Apelacyjny na mocy art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto po myśli art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.